

Příběhy našich sousedů

Milada Němečková – Konec války ve vzpomínkách děvčete

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Natálie Becková, Michaela Sochůrková, Tomáš Jakubec, Aneta Pechanová

Vyučující: Mgr. Tomáš Morawski

Pro náš projekt jsme si vybrali paní Miladu Němečkovou, která stále živě a také s láskou vzpomíná na období konce války. Paní Němečková se narodila 8. 2. 1935, konec války tedy prožila jako malé děvče.

„Myslíte ten 45 ,... No ten miluju úplně. Dyť to bylo něco tak úžasného, představte si, když vám najednou..., bydlíte v ulici, a najednou, a najednou tam prostě úplně moře vojáků, ruských, teď vidíte s úžasem ty nesmírný rozdíl, v těch vizážích jo, od takových černejch, divokejch s knírama, vysedlí kosti, lícní kosti že jo šikmý oči, no koně, to bylo úžasný.“

Sama si krásně vybavuje několik příhod, dokreslujících celou dobu. Když v malém domku s malou přístavbou chlívků, zůstala zcela sama,

neboť babička doprovázela dědu na operaci, a maminka měla být raději jinde ukrytá, aby jí neobtěžovali vojáci.

„Takže jsem tam byla sama a čekala jsem netrpělivě na tu babičku, když se rozlítly ty vrátka, a tam jde, chlap jak hora, s koněm, no já myslela, že umřu, leknutím.“

Do malého chlívku se dívce schovávat nechtělo, tak se strachem vzepjala k tomu, že se jí podařilo rychle dostat k sousedům, kde tou dobou přebýval také velitel posádky, tedy i tohoto vojáka.

„Já jsem přelezla plot, k sousedům a já jsem na to dodneška hrdá jakéj vysokej plot jsem dokázala v tý hrůze přelízt, a tam jsem to vyklopila jak se hrozně bojím.“

Další věcí, která paní Němečkové utkvěla ve vzpomínkách, bylo tehdejší chování řady lidí. Pravděpodobně plně poplatné a odpovídající dané chvíli, kterou si my sotva představíme.

„Prostě viděli jsme, že řada lidí si vozí domů nějaký majetek, co tam zůstal po Němcích. Někteří lidi byli dobře informovaný kde by ty místa byly, tak jste viděli, jak to mají zakrytý a jak to vezou domů jo, no a my jsme s maminkou dostali tak jako nápad, že když nic nemáme, že by jsme to jít zkusit jako.“

Přes možné úspěchy jiných, byl zisk pro mladou Miladu více méně úsměvný.

„Moje kořist byla tahle, svazek prázdných obálek, čistých co jsem našla na kraji příkopu, paklík tabáku pro dědu, a vím že z jednoho auta, mi hodili vojáci hrst bonbónů, tak jsem to tam honem sbírala, ale voni byli tak vodporný, hrůza. To byl celej náš jaksi majetek, kterej jsme nesli domů.“

Vedle těchto dnes možná úsměvných okamžiků s sebou tato doba nesla i smutnější zážitky, které člověka, a tím spíše malou dívenku, chtě nechtě museli vrátit do chmurné reality poválečného období.

„Když jsme třeba našli na tom Páchu pod mostem kufr, který byl plný dětského oblečení na holčičku, bylo vidět, že jak tam ty transporty těch žen německých vedli, tak už asi to neunesla, musela to zahodit, a to opravdu... tak nějak to dokresluje tu hrůzu, která tam byla. Říkám, jako byl soucit lidí s těma zajatcema, který v tom květnu, že jo bylo teplo, měli žízeň, že jim dali belík s vodou, a zase sousedi jim třeba sprostě nadávali, proč jim to dávají, protože to nechápali. Si myslím, tam se projevila ta lidskost k člověku.“

Řada, třebaš že dětských vzpomínek, dodnes vzbuzuje strach a také nutí k povzdechnutí.

„Byla to zajímavá doba a řekla bych, že jsem četla celkem málo takových jako zpodobnění té doby. Buď se tam někdo vyžívá, že to je tedy vysloveně drastický, a nebo z toho chce udělat, že tam byly kdo ví jaký osudy... ale ono to většinou bylo tak půl na půl, no...“